

Snel stapte hij de kaai af, ging de brug op; het ronde witte klokoog van het station schemerde tusschen de al kalende boomkruinen.

Er waren geen sterren; het was stil en koud, maar een sproeiing als van fijn verstoven water prikkelde nu en dan zijn gezicht; toch viel er niet zichtbaar regen; het water in 't kanaal zag zwart, een scheepslantaarn wierp er een bevende goudstreep over.

Hij sloeg rechtsaf, volgde den kanaaloever, kon dan zoo buiten op den singel komen; er liep hier niemand, maar de koelte, die hem eerst zoo aangenaam had beroerd, deed hem nu toch weldra wat huiveren; hij zette den kraag van zijn jas op, stak de handen in zijn zakken.

Maar ferm doorstappen, dan werd hij wel warm.... groote hemel, wat een aanval was dat ineens.... en blijkbaar begon die nu van alle kanten tegelijk.... enfin, hij had dit al een poosje voelen aankomen als iets onvermijdelijks.... het kon niet uitblijven.... en de actie zou nog wel grooter worden.... dat lag voor de hand.... enfin, maar kalm trachten te blijven.... rustig laten uitstormen.... hij zette tòch door.... natuurlijk.... en als het dan onmogelijk bleek.... onhoudbaar werd.... dan maar met haar naar elders... de Bouvigne achterna... o ja... gaarne!

Op den singel bij den nieuwen Vlissingschen weg omhuiverde hem plots de aangierende noordoostenwind, door de boomkruinen ging een dorre ritseling, wat bladeren streken langs zijn gezicht, als stil-voorzichtige beroeringen.

Boven de donkere begroeiing van het bolwerk aan den overkant van de vest, stond het molensilhouet zwart tegen den rossen gloor, die boven de stad hing.

Simon dook wat dieper in zijn jaskraag.

Als hij nu eens doorliep, over den singel naar haar woning en ineens maar den knoop doorhakte.... iedereen morgen al voor een voldongen feit stelde....?

O, de weldadig omsloten koestering van haar kamer.... hij kende die niet, had immers nog nooit een voet in haar huis gezet.... maar hij zag haar nu toch zitten.... in een omgeving van veel rood.... warm rood.... gordijnen of een kleed.... hij wist het niet.... maar zóó zag hij haar.... te midden van den roodgouden gloed van een houtvuur... en zij met scharlaken muiltjes aan de kleine bloote voeten op een divan... in de blauwe stralende oogen en om den rooden mond een lokking...

Haar kinderen....? God, ja, die kinderen.... die vergat hij telkens in zijn denken.... en die waren er toch ook.... maar die zag hij niet.... nu niet.... hij zag alleen haar....

Vanmiddag.... eeuwig jammer, dat hij dan op zulke oogenblikken altijd zoo onbeholpen deed.... nu zou hij wel weten, wat hij moest zeggen....als ze zoo ondeugend.... ja 'n tikje pervers toch wel.... zinspeelde